

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:

Jojo Moyes

SOMEONE ELSE'S SHOES

Ovaj roman inspirisan je kratkom pričom Džodžo Mojes *Crocodile Shoes* iz knjige *Paris for One and other stories*, koju je 2016. godine objavio *Penguin Michael Joseph*.

Copyright © 2023 by Jojo's Mojo Ltd.

Translation Copyright © 2023 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-04921-3

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

U tuđim
cipelama
DŽODŽO MOJES

Prevela Branislava Maoduš

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2023.

Za DžVH

1

Sem zuri u tavanicu, koja se polako osvetljava, vežba disanje onako kako joj je lekar savetovao i pokušava da zaustavi misli koje su u pet sati ujutro požurile da se zgrušaju u ogromni tamni oblak iznad njene glave.

Udah šest, zadrži tri, izdah sedam.

Zdrava sam, ponavlja tiho. Porodica mi je zdrava. Pas je prestao da piški u hodniku. Imam hranu u frižideru i još imam posao. Kaje se malo što je ubacila ovo još, pošto joj se pri pomisli na posao stomak ponovo grči.

Udah šest, zadrži tri, izdah sedam.

Roditelji su joj još živi. Premda priznaje da teško može da opravda prisustvo ove činjenice u mentalnom dnevniku zahvalnosti. O bože. Njena majka će u nedelju imati neki zajedljiv komentar kako uvek posećuju Filovu majku, zar ne? Ubaciće ga u nekom trenutku između šerija i preteškog deserta, neizbežno kao smrt, porez i nasumične malje na bradi. Zamišlja kako joj odgovara sa učtivim smeškom: *Pa, mama, Nensi je upravo izgubila supruga, sa kojim je bila u braku pedeset godina. Usamljena je.*

Ali posećivali ste je većito i dok je bio živ, zar ne, čuje majčin odgovor.

Da, ali njen muž je umirao. Fil je želeo da provede što je moguće više vremena sa svojim tatom pre nego što ovaj razmota klupko života. Nismo išli da se zabavljamo, dodavola.

Shvata da vodi zamišljenu raspravu s majkom, pa se povlači i pokušava da ovu misao smesti u mentalnu kutiju, kao što je čitala u nekom članku, i stavi zamišljeni poklopac na nju. Poklopac odlučno odbija da se zatvori. Shvata da ovih dana vodi mnogo zamišljenih rasprava: sa Sajmonom na poslu, sa majkom, sa ženom koja se juče ubacila ispred nje u

red za kasu. Ništa od ovih rasprava ne izgovara u stvarnosti. Samo steže zube. I pokušava da diše.

Udah šest, zadrži tri, izdah sedam.

Ne živim u stvarnoj ratnoj zoni, razmišlja. U slavini je čista voda i na policama ima hrane. Nema eksplozija, ni oružja. Ni gladi. To mora da nešto znači. Ali oči je peku od suza pri pomisli na sirotu decu u ratnim zonama. Oči je uvek peku od suza. Ket joj govori da ode po hormonsku terapiju, ali mesečni ciklus joj je i dalje normalan i ima pokoju hormonsku bubuljicu (kako je to pošteno?), a i svakako nije imala vremena da zakaže pregled. Poslednji put kada je pozvala nisu imali nijednog slobodnog lekara u naredne dve nedelje. *Šta bi bilo da umirem?* – pomislila je. I onda je vodila zamišljenu raspravu sa recepcionerkom.

U stvarnom životu je samo rekla: „O, to je još daleko. Sigurna sam da ću biti dobro. U svakom slučaju hvala.“

Gleda udesno. Fil drema, lice mu je zabrinuto čak i u snu. Želi da pruži ruku i pomiluje ga po kosi, ali u poslednje vreme se naglo budi kada ona to uradi, izgleda uplašeno i nesrećno, kao da je uradila nešto okrutno.

Zato prekršta ruke, pa pokušava da se smesti u opušten položaj. Odmor je jednako dobar koliko i san, rekao joj je neko jednom. Da razbistriš misli i pustiš telo da se opusti. Otpusti napetost iz tela, od nožnih prstiju nagore. Pusti da ti noge postanu teške. I dozvoli da ti se taj osećaj penje uz gležnjeve, kolena, kukove, stomak...

Ah, jebeš to, čuje u glavi. Petnaest je do šest. Mogla bi baš i da ustane.

„Nema mleka“, kaže Ket. Razočarano gleda unutrašnjost frižidera, kao da čeka da se mleko materijalizuje.

„Mogla bi da skokneš do prodavnice?“

„Nemam vremena“, kaže Ket. „Moram da se isfeniram.“

„Pa, plašim se da ni ja nemam vremena.“

„Zašto?“

„Zato što idem u onu teretanu i spa-centar za koje si mi kupila vaučer. Rad na telu. Sutra ističe.“

„Ali poklonila sam ti to pre godinu dana! I ostaćeš verovatno svega dva sata ako ideš na posao.“

U tuđim cipelama

„Dogovorila sam se da malo zakasnim. Barem je pored kancelarije. Samo nisam imala vremena do sada.“ Nikada nema vremena. Ponavlja to kao mantru, uz: „Tako sam umorna.“ Ali niko nema vremena. Svi su umorni.

Ket podiže obrve. Za nju je briga o sebi nužda i ima prednost u odnosu na mnogo više prozaične potrebe za novcem, stanom i ishranom.

„Stalno ti ponavljam, mama, ako ne koristiš nešto, izgubićeš to“, kaže Ket, gledajući sve manje jasnu razliku između majčinog kuka i struka sa jedva skrivenim užasom. Zatvara frižider. „Uh. Ne znam zašto tata ne može da kupi tetrapak mleka.“

„Ostavi mu poruku“, kaže, pa prikuplja svoje stvari. „Možda će se danas osećati bolje.“

„A možda će meni iz dupeta izleteti majmuni.“

Ket gnevno izlazi iz kuhinje, onako kako to samo devetnaestogodišnja žena ume. Nekoliko sekundi kasnije Sem čuje gnevnu riku fena i zna da će on ostati u Ketinoj sobi dok ne ode po njega.

„Mislila sam da ti više ne piješ kravlje mleko“, dovikuje sa podnožja stepenica.

Fen nakratko staje. „Sada me samo nerviraš“, stiže odgovor.

Pronalazi kupaći kostim u zadnjem delu fioke i gura ga u crnu sportsku torbu.

Svlači sa sebe vlažni kupaći kostim u trenutku kada stižu zgodne mame. Sjajne i tanke poput štapića, u trenu je okružuju, pričaju glasno i predkidaju jedna drugu, njihovi glasovi ispunjavaju zagušljivu tišinu svlačionice – potpuno su nesvesne njenog prisustva. Sem oseća kako kratka ravnoteža koju je postigla preplivavši dvadeset dužina bazena isparava kao magla. Bio joj je potreban jedan sat ovde da se seti da mrzi ova mesta: aparthejd čvrstih tela, čoškove po kojima su ona i drugi ljudi sa valjušćicama pokušavali da se sakriju. Milion puta je prolazila pored ovog mesta i pitala se da li da uđe. Shvata da je prisustvo ovih žena tera da se oseti gore nego da nikad nije ušla.

„Hoćeš li posle imati vremena za kafu, Nina? Mislila sam da bismo mogle da odemo u onaj lepi kafić koji se otvorio iza parfimerije *Spejs NK*. Onaj sa poke činijama.“

„Volela bih. Ali već u jedanaest moram da idem. Vodim Leoni kod ortodonta. Ems?“

„O bože, da. Potrebno mi je druženje sa devojkama!“

Ove žene imaju firmiranu sportsku opremu, savršenu frizuru i vremena da piju kafu. Ovo su žene na čijim sportskim torbama stoji znak poznatog brenda i nisu ni nalik na njenu *mark džejkobs* kopiju, i njihovi muževi se zovu Rupi ili Tris i nemarno bacaju koverta sa pozamašnim bonusima na sjajan luksuzni kuhinjski sto. Ove žene voze ogromne terence koji nikada nisu blatnjava, zauzimaju dva parking-mesta ma gde da odu i od napaćenih barista traže bebičino za svadljivu decu, pa cokću ako ga ovi ne naprave prema njihovim preciznim uputstvima. Ne leže budne do četiri ujutro, ne brinu za račune za električnu energiju i ne osećaju mučninu kada moraju svakog jutra da pozdrave novog šefa u sjajnom odelu koji jedva uspeva da sakrije prezir.

Njihovi muževi ne ostaju u donjem delu pidžame do podneva i ne izgledaju izmučeno ako im supruge spomenu da bi možda mogli opet da potraže posao.

Sem je u onim godinama kada se čini da se sve što je pogrešno nekako lepi za čoveka: salo, brazda između obrva, uznemirenost; a sve drugo – posao, sigurnost, bračna sreća, snovi – kao da bez ikakvog napora nestaje.

„Nemaš pojma koliko su ove godine podigli cene u hotelu *Meridijan*“, govori jedna od njih. Sagnuta je i peškirom suši kosu obojenu skupom farbom. Sem mora da se migolji bočno da bi izbegla da je dotakne.

„Znam! Pokušala sam da rezervišem Mauricijus za Božić – cena vile koju inače unajmljujemo skočila je za četrdeset procenata.“

„To je skandal.“

Jeste, skandal, pomišlja. Kako je to strašno za sve vas. Razmišlja o kamperu koji je Fil kupio pre dve godine i koji je nameravao da sredi. „Možemo da provedemo vikend na obali“, rekao je veselo gledajući ogroman kombi koji je sada blokirao njihov prilaz sa sve džinovskim sunco-kretom na jednoj strani. Nikada nije odmakao dalje od zamene zadnjeg branika. Od njegove *godine pokolja* stoji ispred njihove kuće kao uporni, svakodnevnii podsetnik na ono što su izgubili.

Sem se uvlači u gaćice, pokušava da sakrije blede meso peškirom. Danas ima četiri sastanka sa važnim klijentima. Za pola sata će se sresti sa Tedom i Džoelom iz kompanije *Print i transport* i oni će pokušati da

U tuđim cipelama

za svoju kompaniju dogovore neki važan posao. A ona će pokušati da spase svoj posao. Možda sve njihove poslove.

Bez pritiska.

„Mislim da ćemo ove godine na Maldive. Znaš, pre nego što potonu.“

„O, dobra ideja. Nama su se mnogo dopali. Šteta zbog tog tonjenja.“

Jedna druga žena gura se pored Sem da otvori ormarić. Ima tamnu kosu, kao Sem, možda je nekoliko godina mlađa, ali njeno zategnuto telo izgleda kao telo nekoga za koga su naporno vežbanje, hidriranje kože i piling svakodnevne aktivnosti. Miriše skupoceno, miris bukvalno izbija iz njenih pora.

Sem snažnije zateže peškir oko blede, opuštene kože i nestaje iza ugla da osuši kosu. Vraća se i vidi da su sve otišle. Ispušta uzdah olakšanja i baca se na vlažnu drvenu klupu. Pomišlja kako bi mogla da odleži pola sata na jednoj od zagrejanih mermernih ploča u uglu. Ove misli je ispunjavaju iznenadnim osećajem zadovoljstva: pola sata ležanja u blaženoj tišini.

Bruji telefon u jakni okačenoj o kuku iza nje. Zavlači ruku u džep i vadi ga.

Spremna? Napolju smo.

Molim? – kuca. Tek posle podne idemo kod Fremptona.

Zar ti Sajmon nije rekao? Pomereno je za 10. Hajde – moramo da krenemo.

Užasnuto gleda u telefon. To znači da bi prvi sastanak trebalo da ima za dvadeset tri minuta. Ječi i uvlači se u farmerke, uzima crnu torbu sa klupe i gnevnim korakom ide ka parkingu.

Prljavi beli kombi sa natpisom ŠTAMPARSKA REŠENJA GREJSAJD čeka pored vrata za dostavu robe sa uključenim motorom. Delimično trči, a delimično vuče noge prema njemu u japankama iz kluba. Vratit će ih sutra, ali već oseća krivicu kao da je počinila nekakav veliki prestup. Kosa joj je još vlažna i blago je zadihana.

„Mislim da Sajmon ima pik na tebe, srce“, kaže Ted dok ona ulazi u kombi. Pomeru se na prednjoj klupi da joj napravi mesta. Miriše na dim cigarete i na *old spajs*.

„Misliš?“

„Trebalo da ga se čuvaš. Proveri sve termine sastanaka sa Dženeviv“, kaže Džoel okrećući volan. Dredovi su mu vezani u uredan konjski rep kao da time pokazuje poštovanje danu pred njima.

„Prosto nije isto otkako su oni preuzeli, zar ne?“, kaže Ted dok izlaze na glavni put. „Svaki dan kao da hodamo po jajima.“

Na komandnoj tabli su dve prazne, šećerom posute papirne kese, a Ted joj pruža treću, u kojoj se nalazi ogromna, još topla krofnica sa džemom.

„Izvoli“, kaže. „Doručak šampiona.“

Ne bi trebalo da to pojedje. Sadrži najmanje dvostruko više kalorija od onih koje je upravo sagorela plivanjem. Odavde može da čuje Ketino neodobravanje. Okleva, ali zatim trpa krofnicu u usta i sklapa oči zbog tople šećerne utehe. Ovih dana Sem pronalazi zadovoljstvo gde može.

„Dženeviv ga je čula kako preko telefona ponovo govori o viškovima“, govori Džoel. „Kaže da je promenio temu kad je ušla u njegovu kancelariju.“

Svaki put kada čuje reč „višak“, a ona sada leprša po kancelariji kao zarobljeni moljac, Sem se grči stomak. Ne zna šta će ako i ona ostane bez posla. Fil odbija da uzima antidepressive koje mu je lekar propisao. Kaže da mu se od njih spava, kao da većinu dana ionako ne spava do jedanaest.

„Neće doći do toga“, kaže Ted neubedljivo. „Sem će danas sklopiti posao, zar ne?“

Shvata da je obojica gledaju. „Da“, kaže. A zatim govori pozitivnije: „Da!“

Šminka se ogledajući se u malom ogledalu iznad suvozačevog sedišta i tiho psuje svaki put kada Džoel pređe preko rupe, pa liže prst i briše greškom razmazanu šminku. Gleda kakva joj je kosa i vidi da, s obzirom na sve, i ne izgleda tako loše. Lista dokumente u fascikli i proverava barata li svim ciframa. Nejasno se seća vremena kada je svime ovim samouvereno vladala, kada je mogla da uđe u prostoriju i zna da dobro obavlja svoj posao. *Hajde, Sem, pokušaj da ponovo budeš ta osoba*, kaže sebi nemo. A zatim izvlači noge iz japanki i traži cipele u sportskoj torbi.

„Stižemo za pet minuta“, kaže Džoel.

Tek tada shvata da sportska torba nije njena, premda izgleda kao njena. U ovoj torbi nisu njene udobne crne salonke prilagođene hodu po pločniku i ugovaranju štamparskih poslova. U njoj je par *kristijan lubuten* sandala od crvene krokodilske kože sa vrtoglavo visokom potpeticom.

U tuđim cipelama

Izvlači cipelu i zuri u nju, leži joj u ruci potpuno nepoznata sa sve onim kaišićima.

„Bokte“, kaže Ted. „Da nije prvi sastanak u noćnom klubu?“

Sem se saginje, pa kopa po torbi, i vadi drugu cipelu, par farmerki i uredno smotan svetli Šanelov sako.

„O bože“, govori. „Ovo nije moje. Uzela sam pogrešnu torbu. Moramo da se vratimo.“

„Nemamo vremena“, kaže Džoel gledajući pravo preda se. „I ovako kasnimo.“

„Ali moram uzeti svoju torbu.“

„Žao mi je, Sem“, govori. „Vraćićemo se kasnije. Nosi ono što si nosila u teretani?“

„Ne mogu da idem u japankama na poslovni sastanak.“

„Obuj cipele koje su u torbi?“

„Šališ se.“

Ted uzima cipelu od nje. „U pravu je, Džoele. Ove cipele nisu baš... njen stil.“

„Zašto? Šta je to 'moj stil'?“

„Pa. Neupadljivo. Neupadljive stvari.“ Zastaje. „Razborite stvari.“

„Znaš šta kažu za ovakve cipele“, kaže Džoel.

„Šta?“

„Nisu da stojiš u njima.“

Gurkaju se laktovima i smeju.

Sem otima cipelu od njega. Za pola broja joj je mala. Uvlači stopalo u nju i zateže kaiš.

„Sjajno“, govori gledajući svoje stopalo. „Izneću predlog Fremptonovima obučena kao prostitutka.“

„Barem kao skupa prostitutka“, kaže Ted.

„Molim?“

„Znaš. Pre nego ona što duva za pet funti i nema nijedan zub.“

Sem čeka da Džoel prestane da se smeje. „Pa, hvala, Tede“, govori zureći kroz prozor. „Sad se osećam mnogo bolje.“

Sastanak nije u kancelariji, kao što je očekivala. Imaju problem u transportu i moraće da im iznese predlog u utovarnoj hali, gde će Majkl

Frempton nadzirati neki problem sa neispravnim hidrauličnim sistemom. Sem pokušava da hoda u cipelama na visoku potpeticu, oseća hladan vazduh na stopalima. Žali što nje uradila pedikir u nekom trenutku posle 2009. godine. Gležnjevi joj podrhtavaju kao da su od gume i pita se kako se, zaboga, od nekoga očekuje da hoda normalno u ovakvoj obući. Džoeel je bio u pravu. U ovim cipelama se ne stoji.

„Jesi li dobro?“, pita je Ted kada su se približili grupi muškaraca.

„Ne“, mrlja. „Osećam se kao da hodam na štapićima.“

Viljuškar ispred njih prolazi noseći ogromnu balu papira, tera ih da skrenu, ona se spotiče, a njegovo pištanje je upozorenje koje u zatvorenom prostoru zvuči gotovo zaglušujuće.

Gleda kako svi muškarci oko kamiona okreću glavu da je pogledaju.

„Mislio sam da nećete doći.“

Majkl Frempton je mrzovoljni Jorkširac, od onih što će vam uvek, u toku razgovora, dati do znanja koliko mu je teško u životu bilo, i istovremeno nagovestiti da vama nije bilo teško.

Sem uspeva da se nasmeši. „Izvinite“, govori vedrim glasom. „Imali smo još jedan sastanak koji...“

„Saobraćaj“, kaže Džoeel u isti mah, na šta su se nelagodno pogledali.

„Sem Kemp. Sreli smo se u...“

„Sećam vas se“, kaže, pa spušta pogled. Nelagodna dva minuta sa mladićem u kombinezonu razgovara o onome što vidi u bloku koji drži, a Sem stoji bespomoćno pored njega svesna usputnih znatiželjnih pogleda muškaraca oko njega. Njene neprimerene cipele sijaju kao radioaktivni svetionici.

„Dobro“, kaže Majkl kada najzad završi. „Pre nego što počnemo, moram da vam kažem da nam je *Printeks* ponudio veoma konkurentne uslove.“

„Pa, mi...“, počinje Sem.

„I kažu da vi nećete biti fleksibilni sada kada je veća kompanija proputala *Grejsajd*.“

„Pa, to nije u celosti istina. Mi sada imamo obim, kvalitet i... pouzdanost.“

Oseća se pomalo glupo dok govori, kao da svi gledaju u nju, kao da je očigledno da je ona sredovečna žena u tuđim cipelama. Zamuckuje sve vreme sastanka, sapliće se o sopstvene reči, rumeni i oseća da svi gledaju u njena stopala.

Najzad izvlači fasciklu iz tašne. U njoj je ponuda koju je satima do-terivala i iznosila. Kreće prema Majklu, ali joj štikla zapinje za nešto. Tetura se i iskreće gležanj, zbog čega joj bol seva uz nogu. Grimasu bola pretvara u osmeh, i pruža mu fasciklu. Frempton lista stranice, ne gleda u nju. Naposljetku se ona udaljava, polako, i trudi se da se ne tetura.

Najzad, Majkl podiže pogled. „Za ovu sledeću porudžbinu su nam potrebni ozbiljni brojevi. Pa moramo da se postaramo da sarađujemo sa firmom koja može da ispuni zahteve.“

„Već smo ispunjavali vaše zahteve, gospodine Frempton. I prošlog meseca smo sarađivali sa kompanijom *Grinlajt* na sličnim katalogima. Oni su bili impresionirani kvalitetom.“

Namršten izraz mu se širi čitavim licem. „Mogu li da pogledam šta ste uradili za njih?“

„Naravno.“

Lista svoju fasciklu i iznenada shvata da je katalog za *Grinlajt* na komandnoj tabli kombija u plavoj fascikli, onoj za koju je mislila da joj neće trebati. I da to zahteva da izađe iz hale i pređe parking, pred očima svih muškaraca. Značajno gleda u Džoela.

„Da ga donesem?“, kaže Džoel.

„Kakve još uzorke imate u kombiju?“, pita Frempton.

„Pa, uradili smo nešto slično za Kancelarijsku opremu *Klarks*. Zapravo, imamo nekoliko različitih kataloga od prošlog meseca. Džoele, da li bi mogao...“

„Ne. Sam ću pogledati.“ Frempton kreće ka kombiju. Što znači da mora i ona. Kreće, malo kruće, pored njega.

„Nama je potreban“, govori gurajući ruke u džepove, „brz partner, fleksibilan. Hitar, da se tako izrazim.“

Korača suviše žustro. U ovom trenutku ona ponovo izvrće gležanj na neravnoj površini i ispušta jauk. Džoel pruža ruku baš kada su kolena počela da je izdaju i primorana je da je zgrabi da ne padne. Smeši se travo dok ih Frempton gleda sa nedokučivim izrazom na licu.

Kasnije će se setiti, dok su joj se uši žarile od stida, reči koje je promrljao Džoelu. Poslednjih reči koje će izgovoriti kompaniji *Grejsajd print*.

Je li pijana?

2

Niša Kantor mahnito trči na traci za trčanje. Muzika joj pulsira u ušima, a nogama udara kao klipovima. Uvek trči mahnito. Prvih kilometar i po su najgori, i pokreće je gnevna mešavina ljutnje i mlečne kiseline; drugih kilometar i po u njoj izazivaju gnev; a trećih kilometar i po najzad počinje da joj se bistri u glavi, iznenada se oseća kao da joj je telo podmazano, kao da bi mogla da trči doveka, a zatim je ponovo ljuta jer mora da stane i radi nešto drugo baš kada je počela da uživa u trčanju. Mrzi da trči, a trčanje joj je potrebno da bi sačuvala zdrav razum. Mrzi da posećuje ovaj prokleti grad u kom su trotoari puni ljudi koji polako tumaraju njima, pa propisno može da trči samo u usranj teretani u koju je hotel preusmerio svoje goste dok se njegov izvanredni prostor za vežbanje, po svemu sudeći, renovira.

Mašina je obaveštava da je vreme da uspori, i ona je naglo isključuje jer ne želi da joj prokleta mašina govori šta da radi. *Ne, neću da usporim*, razmišlja. Vadi jednu slušalicu i čuje zvonjavu. Uzima telefon. Zove je Karl.

„Draga...“

„Izvinite.“

Niša podiže pogled.

„Morate da isključite telefon“, kaže jedna mlada žena. „Ovo je deo teretane u kom nema buke.“

„Onda prestanite da mi se obraćate. Veoma ste glasni. I molim vas, nemojte da stojite tako blizu. Možda ću upiti kapljice vašeg znoja.“

Žena ostaje otvorenih usta, a Niša prislanja telefon na uho.

„Niša, draga. Šta radiš?“

„U teretani sam, ljubavi. Važi li i dalje dogovor za ručak?“

U tuđim cipelama

Karlov glas, mek kao maslac, oduvek je volela. „Da, ali možda bismo mogli da ručamo u hotelu. Moram da se vratim po neke papire.“

„Naravno“, kaže Niša automatski. „Šta bi želeo da ti poručim?“

„O, bilo šta.“

Ledi se. Karl nikada ne kaže „bilo šta“.

„Želiš li Mišelov posebni omet sa belim tartufima? Ili želiš odrezak tune na žaru?“

„Naravno. To bi bilo lepo.“

Niša guta knedlu. Pokušava da govori smireno. „U koje vreme želiš da bude spremno?“

Karl na trenutak ćuti, i ona čuje kako prigušenim glasom razgovara s nekim u prostoriji. Srce počinje ubrzano da joj tuče.

„Podne bi bilo odlično. Ali ne žuri. Ne želim da te požurujem.“

„Naravno“, kaže Niša. „Volim te.“

„I ja tebe, draga“, govori Karl i veza se prekida.

Niša stoji potpuno mirno, krv joj šumi u ušima, ali to nema nikakve veze sa trčanjem. Na trenutak pomišlja da bi glava mogla da joj eksplodira. Dva puta duboko udiše. A zatim unosi drugi broj u telefon. Javlja joj se govorna pošta. Psuje vremensku razliku sa Njujorkom.

„Magdo?“, kaže, provlačeći ruku kroz znojnu kosu. „Gospođa Kantor je. Moraš da stupiš u kontakt sa tvojim čovekom, SMESTA!“

Podiže pogled i vidi pred sobom službenika teretane u polo majici i jeftinom šortsu. „Gospođo, plašim se da ne možete da koristite telefon ovde. To je protivno...“

„Odbij“, govori Niša. „Idi čisti pod ili tako nešto. Ovo mesto je proketo leglo bacila.“ Prolazi pored njega, kreće prema svlačionici i u prolazu grabi peškir od drugog radnika.

Svlačionica je krcata, ali ona ne vidi nikoga. U mislima opet prolazi kroz telefonski razgovor, iznova i iznova, a srce joj snažno tuče. Znači, to je to. Mora da razbistri glavu, da bude spremna da odgovori, ali telo joj je bilo u nekom čudnom zastoju i ništa ne funkcioniše kako bi trebalo. Nakratko seda na klupu i zuri prazno preda se. *Mogu ja ovo*, govori sebi gledajući u svoje drhtave ruke. *Preživela sam i gore*. Pritiska peškir uz lice i diše dok se ne uveri da vlada sobom, pa se uspravlja i ispravlja ramena.

Najzad ustaje, otvara ormarić i izvlači *mark džejkobs* sportsku torbu. Neko je spustio torbu na klupu pored njenog ormarića i ona je gura na pod i stavlja svoju na njeno mesto. Tuširanje. Mora da se istušira pre nego što bilo šta uradi. Način na koji se stvari prikazuju je sve. Njen telefon ponovo zvoni. Dve žene gledaju u nju, ali ona ih ignoriše i javlja se podigavši ga sa klupe pored sebe. Rejmond.

„Mama? Da li si videla sliku mojih obrva?“

„Šta, mili?“

„Obrve. Poslao sam ti sliku. Da li si pogledala?“

Niša odmiče telefon i lista poruke, pa pronalazi poruku koju joj je poslao. „Imaš divne obrve“, govori utešno i vraća telefon na uho.

„Grozne su. Baš sam potišten. Gledao sam emisiju o trgovini delfinima gde silne delfine teraju da izvode trikove i štošta drugo i osetio sam strašnu krivicu jer smo u Meksiku išli na to mesto i plivali s njima, sećaš se? Osećao sam se toliko loše da nisam mogao da izađem iz sobe i onda sam pomislio da bih mogao da uredim obrve, ali to je bila katastrofa i sada izgledam kao Madona iz sredine devedesetih.“

Jedna žena je počela da suši kosu u blizini, i Niša se na trenutak bavi idejom da joj otme fen iz ruke i da je usmrti njime. „Mili, ne čujem te. Čekaj.“

Izlazi u hodnik. Duboko udiše. „Izgledaju savršeno“, kaže u prigušenoj tišini. „Prelepo. A Madona je sredinom devedesetih definitivno opako dobro izgledala.“

Može da ga zamisli kako prekrštenih nogu sedi na krevetu u Vestčesteru onako kako sedi odmalena.

„Ne izgledaju prelepo, mama? *Katastrofa* su.“

Iz svlačionice izlazi žena i prolazi pored nje, teško gazi u jpankama, oborene glave žurno prolazi pored nje u jeftinoj jakni. Zašto žene ne stoje uspravno? Žena je povila ramena, glavu je uvukla u vrat kao kornjača, i Nišu to neizmerno nervira. Ako izgledate kao žrtva, zašto se čudite kada se ljudi prema vama ponašaju loše? „Onda ćemo otići na japansko isrcrtavanje obrva kada se vratiš kući?“

„Znači ipak izgledaju užasno.“

„Ne! Ne, izgledaš prelepo. Ali, mili, zaista moram da idem. Usred sam nečega, javiću se.“

U tuđim cipelama

„Ne pre tri kod mene, najranije. Moram da spavam, a zatim imamo brigu o sebi. To je tako glupo. Teraju nas da radimo svu tu silnu svesnost kao da nisam ovde došao baš zato što sam se na to previše fokusirao.“

„Znam, dragi. Pozvaću te kasnije, volim te.“

Niša prekida poziv i ponovo okreće broj. „Magdo? Magdo? Da li si dobila moju poruku? Pozovi me čim ovo čuješ. Važi?“

Prekida poziv baš u trenutku kada se vrata otvaraju. Službenik ulazi i vidi je sa telefonom u ruci.

„Gospodo, žao mi je ali...“

„Nemoj. Ne pokušavaj“, reži, a on guta reči. Ima svojih prednosti kada ste Amerikanka koja je prešla četrdesetu i koja više ne mari ni za šta, i on to vidi. To je prvo zbog čega je te nedelje bila srećna.

Niša se tušira, hidrira telo nekvalitetnim proizvodima teretane (čitav dan će mirisati kao toalet u vozu), vezuje vlažnu kosu u punđu, a zatim, nakon što je bezbedno stala na peškir (podovi svlačionica kod nje izazivaju mučninu – sve te ćelije kože! Bradavice!), proverava telefon po osamnaesti put da vidi da li je Magda odgovorila.

Pokušava da potisne ogromnu loptu gneva i uznemirenosti koja joj se nadima u grudima i postaje sve čvršća. Skida svilenu bluzu sa vešalice, navlači je preko glave i oseća kako tkanina lagano pada i prijanja uz njenu vlažnu kožu. Gde je Magda, zaboga? Seda i ponovo gleda u telefon, pa odsutno traži farmerke i cipele u sportskoj torbi. Pretražuje unutrašnjost torbe i najzad izvlači iznošenu, ružnu crnu salonku sa četvrtastom petom. Okreće se i na trenutak trepće, pa užasnuto uvlači vazduh i ispušta cipelu. Briše prste o peškir, a zatim polako ivicom peškira otvara torbu i viri unutra. Potreban joj je trenutak da shvati u šta gleda. Njena torba nije njena torba. Ovo je lažna koža, plastični gornji sloj već se ljušti oko šavova, a ono što bi trebalo da je mesingana pločica sa natpisom *mark džejkobs* zapravo je potamnela srebrna boja.

Niša zaviruje ispod klupe. Pa se osvrće. Većina iritantnih žena je do sada već otišla, i nema drugih torbi, ostalo je samo još nekoliko otvorenih ormarića. Nema drugih torbi. Ova torba izgleda kao njena, iste je veličine, iste boje, slične ručke – ali definitivno nije njena.

Ko je uzeo moju torbu? – govori naglas, ne obraćajući se nikome konkretno. *Ko je, dođavola, uzeo moju torbu?* Ono malo žena u svlačionici gleda u nju belo.

„Ne“, kaže. „*Ne ne ne ne ne*. Ne danas. Ne sada.“

Devojka na recepciji ne trepće.

„Gde je snimak nadzorne kamere?“

„Gospođo, u svlačionici nema nadzornih kamera. To bi bilo protivzakonito.“

„Pa kako da pronađem ko mi je ukrao torbu?“

„Mislim da nije ukradena, gospođo. Na osnovu onoga što ste mi rekli, čini se da je u pitanju slučajna zamena, ako su torbe već toliko slične...“

„Zar zaista mislite da bi neko 'slučajno' uzeo moj „šanel“ sako i po meri izrađene *Lubutenove* sandale koje je Kristijan lično napravio kada se obično oblači u...“, zaviruje u torbu i mršti se, „... robnoj kući?“

Na licu recepcionerke ne pomera se ni mišić.

„Možemo da pregledamo snimak kamere sa ulaza, ali moramo dobiti odobrenje od uprave.“

„Nemam vremena. Ko je poslednji izašao odavde?“

„Nemamo te podatke, gospođo. Sve je automatizovano. Ako želite, pozvaću menadžera.“

„Najzad! Gde je?“

„Trenira osoblje u predgrađu Piner.“

„O, zaboga. Dajte mi neke patike. Imate li patike ovde? Moram da dođem do automobila.“

Niša viri kroz prozor. „Gde je moj automobil? Gde je automobil?“

Okreće se od stola i ukucava broj u telefon. Niko se ne javlja. Recepcionerka ispod pulta izvlači plastičnu kutiju. Izgleda smoreno kao da je slušala dvočasovni TED govor o sušenju farbe. Spušta ih na pult. „Imamo japanke.“

Niša gleda u devojku, pa u japanke, pa ponovo u devojku. Lice devojke je bezizražajno. Najzad ih grabi s pulta i obuva ih uz tiho gnevno režanje. Dok izlazi, iza sebe čuje progundano: „Amerikanci!“